

Em là tình đầu

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

- Chờ được không, học xong về cưới?

Chỉ một câu nói ấy thôi mà Miu đã chờ Phong suốt 9 năm đằng đẳng.

Mỗi tình suốt ba năm trung học tưởng sẽ kéo dài mãi khi hai đứa cùng đổ vào trường kinh tế. Bỗng một buổi chiều cuối học kỳ năm nhất Phong thông báo vừa nhận được học bổng du học Nhật, Miu suýt làm rơi tách cà phê trong tay.

- Thật bất ngờ...

Phong nắm chặt tay Miu ngày đưa tiễn, cảm nhận sự chia cách, cảm nhận điều gì đó xót xa trong lòng mà cả hai không nói ra. Ngoài kia cái lạnh đã bắt đầu tràn qua khung cửa kính, Miu gục đầu vào vai Phong không dám khóc, anh siết chặt Miu thì thầm “chờ được không, học xong về cưới?”, Miu gật đầu cắn chặt môi để mình không bật ra tiếng nấc. Và thế là Phong đi, niềm tin để lại chỉ duy nhất câu nói ấy.

Mùa giáng sinh vào năm học thứ ba Miu rời lớp rất muộn, mọi người đã về hết. Hành lang vắng lặng, mọi người đã kéo nhau đi chơi Noel. Miu một mình lững thững bước xuống từng bậc cầu thang tưởng chừng như dài vô tận. Vừa bước ra ngoài, cái lạnh như cắt đứt da thịt những ngày cuối đông, sân trường không một bóng người như chính niềm cô đơn dai dẳng trong lòng Miu. Kéo lại vạt áo khoát, trùm kín mũi, rút tay vào túi áo và bước đi trong buổi chiều hoang lạnh, giá mà giờ này có Phong, có lẽ cái lạnh của Miu không nhói buốt như vậy. Về phòng sớm làm gì, cả dãy trọ im phăng phắt chìm trong bóng tối còn đáng sợ hơn. Mà đường về nhà xa quá, có lẽ nên đi lang thang đâu đó. Bước ra khỏi cổng trường, Miu dừng lại, nên băng qua đường hay rẽ trái hay rẽ phải? Mình sẽ đi về hướng nào? Trong đầu Miu xuất hiện rất nhiều hình ảnh, rẽ phải là đường về nhà, rẽ trái sẽ đến nhà thờ đông đúc, còn băng qua đường là vô định. Đang lúc Miu vừa nhón một bàn chân xuống lòng đường

thì một giọng nói ai đó vang lên, gọi giật lại.

- Miu.

Miu ngoảnh đầu lại, sững sờ, cô không tin vào mắt mình. Phong đứng đó tựa lưng vào gốc điệp vàng già nua mỉm cười. Trông anh thật phong trần và lịch lãm, quần âu, sơ mi trắng, áo măng tô khoác ngoài và một chiếc khăn len ấm áp quàng trên cổ. Anh đứng đó dang rộng hai tay chờ đợi Miu. Trong một phút đứng hình Miu chạy nhanh đến ôm chầm lấy Phong niềm hạnh phúc vỡ òa. Phong lúc nào cũng làm cô bất ngờ vào phút cuối.

- Đây, khóc là xấu lắm nhé. – Phong đưa ngón tay lên gạt giọt nước mắt trên gương mặt ửng lên vì lạnh của Miu, anh tháo chiếc khăn len quàng cho cô. – Còn nhớ trước khi anh đi em đã nói gì không?

Miu ngẩng lên, trong phút chốc cô không nhớ mình đã nói gì hai năm trước nữa. Phong thừa biết tính Miu hay quên nên vừa cười vừa bảo cô đoán xem anh định tặng cho cô cái gì trước khi đưa cho Miu viên sỏi màu đen bóng rất đẹp. Lúc đó Miu mới nhớ ra trước khi Phong đi Tokyo thì Miu đã dặn là đừng mua quà gì cả, chỉ cần tặng cho Miu một hòn sỏi trên đường phố. Thật tuyệt vời khi có ai đó luôn nhớ tới những điều nhỏ nhất mình thích dù có xa cách bao nhiêu lâu và bao nhiêu nghìn kilomet.

Đó là kỳ nghỉ tết của Phong và cũng là lần cuối cùng hai đứa gặp nhau. Ngày Phong quay trở lại Nhật, Miu đã không đi tiễn anh. Phong ngồi mãi ở hàng ghế đợi, điện thoại im lặng. Có lẽ Miu sẽ không đến. Phong ngoái đầu tìm khắp xung quanh lần nữa, bước qua cánh cửa an ninh lòng nặng trĩu “tạm biệt em, Miu”.

Miu ngồi trước màn hình laptop xem đi xem lại bộ phim Okuribito của Nhật, đây là bộ phim đầu tiên Miu và Phong cùng xem chung trong tuần lễ văn hóa Việt - Nhật hồi năm nhất ở trường đại học. Miu ấn tượng mãi với chi tiết đầy xúc động và nhân văn ở cuối phim khi Deigo kể cho vợ anh nghe về câu chuyện hòn đá “vào thời xa xưa, khi con người chưa sáng tạo ra chữ viết, họ tìm những hòn đá giống tâm trạng của mình và đưa nó cho người khác. Người nhận được hòn đá sẽ đọc cảm xúc của người kia dựa trên trọng lượng và bề mặt hòn đá. Ví như bề mặt nhẵn mịn ý nghĩa là thư thái, yên bình, còn bề mặt đá xù xì là lo lắng cho những người xung quanh”. Và ngày nào Miu

cũng ngồi nhìn hòn sỏi Phong tặng, nâng niu như một quả trứng.

Giọt nước mắt lăn dài cô gục xuống bàn bật khóc, Miu không bao giờ quên được hình ảnh cô chạy xe băng qua đường cho kịp giờ tiễn Phong lên máy bay thì vừa lúc một chiếc ô tô lao tới. Miu đã hôn mê bao lâu cô không muốn nhớ, đã phải phẫu thuật bao nhiêu lần cô cũng không muốn nhớ và giờ Miu đang tập vật lý trị liệu cho đôi chân của mình, cô dò dẫm đi từng bước như một đứa trẻ. Miu cắn chặt môi đến bật máu để không phát ra tiếng khóc, mẹ cô đã quay mặt đi bao nhiêu lần để giấu những giọt nước mắt đau đớn. Miu im lặng trước tất cả những dòng email của Phong. Có những chuyện cần nói ra và có những chuyện nên im lặng. Có lẽ Phong không biết sẽ tốt hơn cho anh, con đường anh đi còn rất dài, hoài bão của anh rất lớn, Miu không muốn gửi cho anh một hòn đá to kèngh xù xì.

Văn phòng chỉ còn lại mỗi mình Miu, tan sở đã lâu rồi, cô ngồi nhìn mãi hòn sỏi đặt trên bàn làm việc. Đã bao năm trôi qua, mẹ cô cứ giục mãi chuyện lấy chồng, Miu đã 27 tuổi rồi. Đôi lần cũng định vứt viên đá đi rồi gặt đầu một trong số những người đang theo đuổi Miu, rồi tình yêu sẽ có sau hôn nhân, rồi an phận. Đã đôi lần Miu muốn buông xuôi khi nhìn ánh mắt khắc khoải già nua của mẹ, đôi lần cũng muốn chạy trốn chính bản thân mình. Nhưng Miu cứ nắm chặt lấy viên đá “có duyên ắt sẽ còn gặp lại”.

Miu đi công tác miền trung một tuần, cũng là lần trở lại trường duy nhất, mọi thứ vẫn thế, cây điệp già vẫn sừng sững đứng bên cổng trường, từng con đường, từng nếp nhà vẫn không thay đổi, chỉ người xưa là không còn. Đang miên man trong dòng suy nghĩ Miu đụng ngay một người đang vội từ trên lầu chạy xuống, tập hồ sơ trên tay Miu rơi tung tóe, trong khi người kia đang hốt hoảng nhặt từng tờ giấy cho cô thì Miu đang đứng bất động như trời trồng và rồi anh cũng chợt nhận ra khi trao lại tập tài liệu cho Miu. Ánh mắt chạm nhau, đã 6 năm rồi kể từ lần cuối họ gặp nhau cũng tại thành phố này. Phong đây sao, anh về khi nào, tại sao anh không đi tìm cô? Bao nhiêu năm nay Miu không dám đổi số điện thoại cũng vì sợ anh về tìm không gặp được cô và cũng vì một lời ước hẹn 9 năm trước, tự nhiên Miu thấy giận mình ghê gớm, hóa ra chỉ mình cô giữ lấy những điều ấy cho riêng mình. Phong cũng thảng thốt giống y như cô vậy.

- Miu...là em sao? Đã lâu quá rồi...

- Ủ, quá lâu...

- Em có thời gian chứ, mình đi đâu nói chuyện được không?

Miu đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi nhưng không phải hôm nay, không phải trong hoàn cảnh này, cô thấy ức nghẹn.

- Không, em bận rồi.

Miu lao xuống, vẫy taxi và đi thẳng.

Miu bước vào quán cà phê sau khi đã hoàn thành xong bản hợp đồng với khách hàng. Cô vẫn thói quen ngồi bên cửa sổ, gọi ly cà phê và ngồi chống cằm nhìn ánh chiều buông ngoài khung cửa, gương mặt lặng như nước hồ thu. Nhưng mặt nước hồ thu thoáng lay động khi thấy Phong vừa bước vào, thì ra anh và cô ở cùng khách sạn, thành phố này quả là quá nhỏ. Làm ra vẻ ung dung, Miu khua khoăn chiếc muỗng nhỏ trong tách cà phê.

Phong vừa nhìn thấy Miu, bao nhiêu ký ức bỗng ùa về, rất nhiều câu hỏi sắp sẵn trong đầu anh, tại sao ngày đó Miu không đến, tại sao Miu im lặng suốt từng ấy thời gian? Thời gian đó Phong đau khổ biết bao nhiêu khi nghĩ rằng sự chờ đợi là một điều ràng buộc đối với Miu, và rằng có thể Miu đã có một người khác. Phong tự cô lập bản thân mình và lao đầu vào học, anh nghĩ mình sẽ không bao giờ tha thứ cho Miu nhưng giờ đây, nhìn gương mặt ấy, trong đôi mắt ẩn chứa cả một niềm sâu thẳm mà Phong không thể nào chạm tới Phong thấy hình như mình có lỗi. Phong bước đến, ngồi vào chiếc ghế đối diện.

- Em giờ làm ở đâu, chồng con gì chưa? Em trốn kỹ quá đó.

Miu ngoảnh mặt ra cửa sổ, ngậm cà phê bỗng dừng nhặt thếch, không khí thật ngưng ngệ. Cuối cùng thì Miu cũng biết vì sao lời hẹn ước đó kéo dài tận 9 năm. Sau khi lấy xong bằng đại học ở Nhật, anh tiếp tục nhận học bổng thạc sĩ ở Pháp. Anh về nước gần nửa năm nay nhưng chẳng có một chút tin tức gì về Miu, trong thâm tâm anh, Miu giờ này đã lấy chồng sinh con. Miu im lặng, bấu chặt hai bàn tay vào chiếc cốc cà phê. Vết thương ở chân bỗng nhói lên, có lẽ sắp trở trời. Cô gọi một ly whisky, ngửa cổ dốc sạch một hơi trước ánh mắt kinh ngạc của Phong.

- Mình ra biển dạo đi – Miu đề nghị.

- Em không sao chứ?

Miu khoát tay đứng dậy rời khỏi bàn. Phong chạy theo, cả hai đi dọc bờ biển. Gió thổi vào lạnh cả sống lưng, Miu rùng mình, cô đưa hai tay lên xoa mặt, có lẽ rượu đã ngấm vào làm mặt cô nóng bừng. Miu tháo giày bước đi loạng choạng trên cát.

- Anh biết không, khi xem bộ phim Okuribito ấy, hình ảnh hòn đá làm em ám ảnh đến nỗi em luôn tìm cách mang những viên đá, sỏi lớn nhỏ từ những nơi từng đến và tặng nó cho vài người.

- Em vẫn còn nhớ bộ phim đó sao?

Miu không trả lời. Cô bước xuống sát mép nước, một cơn sóng ập vào, Miu để con sóng tràn qua bàn chân trần, thật dễ chịu.

- Em đã từng muốn tặng anh một viên đá.

- Trông hình dáng nó thế nào?

- Bí mật.

Miu mỉm cười, chạy lăn tăn đếm dấu chân mình trên cát, ai đó đã từng bảo mỗi tình đầu như dấu chân trên cát, bước nhẹ mà sâu. Thấm mệt, Miu quay lại ngồi phịch xuống cạnh Phong, cô lén nhìn anh, có lẽ Phong đã không còn như xưa nữa.

Phong vòng hai tay qua đầu ngã người ra sau nằm xuống cát.

- Em vẫn chưa nói lý do tại sao hôm đó em không đến? Thật ra lúc đó anh có một món quà định tặng em trước khi anh lên máy bay.

- Anh vẫn còn giữ chứ?

- Không, anh vứt rồi.

- Cũng tốt.

Miu cũng ngã người nằm xuống cát. Trăng mười chín lên muộn.

Đã một tuần nữa trôi qua sau chuyến công tác, Miu cứ thấp thỏm cầm điện thoại lên rồi bỏ xuống, muốn gọi cho Phong nhưng sao mãi cô vẫn không thể buông lời. Bỗng có điện thoại của Phong, Miu cuốn quýt mừng rỡ, cô đã đợi điện thoại anh lâu lắm rồi, nhưng vừa nghe câu đầu tiên Miu nụ cười trên môi cô bỗng tắt lịm.

- Miu à, anh xin lỗi, có điều này anh phải nói với em. Em là tình đầu, mãi mãi là tình đầu. Chưa có một cô gái nào khác thay em trong lòng anh. Nhưng chúng ta đã đi quá xa, và... – Phong ngập ngừng – Cô ấy là tình cuối. Cô ấy có nhiều nét giống em, tụi anh quen nhau một năm trước ở Pháp. Tuần sau là lễ cưới, em sẽ về tham dự chứ?

Miu nghe rõ cả tiếng thốn thức của Phong bên kia đầu dây. Cô cúp máy. Mọi thứ tối sầm ngay trước mắt, câu nói ấy như một cái cớ để cô vịn vào mà sống suốt 9 năm qua sao? Cô chưa từng cho mình một cơ hội “chờ được không, học xong về cưới?”.

Miu bước xuống máy bay, gọi taxi chạy thẳng tới khách sạn, không gian tiệc cưới thật lộng lẫy, sang trọng. Trong bộ váy dạ hội màu vàng quý phái, tóc uốn, màu hạt dẻ búi trễ hững hờ sau gáy, Miu bước đến trước mặt Phong mỉm cười, anh thoáng bối rối. Cô nắm lấy bàn tay Phong đặt vào đó viên sỏi màu đen bóng nhẵn mịn ngày xưa và quay bước đi.

Có những điều không cần phải nói ra...